

deværende ikke er grundlag for at antage en højere pris.

Jeg tager det med her, for jeg tror, vi måske får en lidt hurtigere debat, da beslutningsforslaget ligger meget tæt op ad den diskussion, vi har haft her. Men man vil kunne se fremhævet i forslaget bemærkninger, at der er stor usikkerhed om prisen på drivhuskreditter, og derfor er det selvfølgelig i praksis muligt, at der i fremtiden vil kunne opnås billigere kreditordninger på under 50-100 kr. pr. t. Men der er selvfølgelig også den mulighed, at prisen vil blive højere og hjemlige tiltag dermed mere attraktive.

Jeg siger det, fordi hr. Eyvind Vesselbo brugte en del tid på at gøre det klart for alle, at det her jo i meget høj grad handler om penge og økonomi, og det var et meget, meget vigtigt synspunkt i debatten. Meget vigtigt, at vi holder os det for øje. I det omfang hjemlige tiltag økonomisk er det mest rentable, går ideen med Kyotomekanismerne tabt, og så agter regeringen naturligvis ikke at anvende mekanismerne. Formålet med mekanismerne er jo netop at få mere miljø for pengene. Men i øjeblikket forekommer det som en noget teoretisk situation, og det vil næppe blive sådan, at det slet ikke kan betale sig at anvende Kyotomekanismerne.

Som jeg har nævnt, vil regeringen først tage stilling til, hvordan og i hvilket omfang Kyotomekanismerne skal anvendes, når der ligger et samlet oplæg fra det nævnte tværministerielle udvalg.

Der er også blevet rejst nogle spørgsmål om forholdet mellem den hjemlige indsats og Kyotomekanismerne. Der er altså ikke – og det vil jeg godt slå fast her – i de internationale regler for Kyotoprotokollens implementering sat kvantitative grænser for anvendelsen af Kyotomekanismer. Det kunne man ikke blive enig om under de sidste afgørende internationale forhandlinger, som fandt sted i Marrakesh i Marokko fra den 29. oktober til den 9. november sidste år.

EU har i de internationale forhandlinger tidligere spillet ud med, at mindst 50 pct. af indsatsen skal foregå hjemme. Men det har man fra EU's side valgt at gå på kompromis med i de internationale forhandlinger for til gengæld at sikre vigtigere regler, som opretholder Kyotoprotokollens miljømæssige integritet.

Det betyder dog ikke, at man kan købe sig til alt i udlandet. Der skal stadig foregå en betydelig hjemlig indsats. Det er fastslået i reglerne for Kyotoprotokollens implementering, at anvendelsen af Kyotomekanismerne skal være et sup-

plement til den hjemlige indsats, og at den hjemlige indsats derfor fortsat skal udgøre et betydeligt element af den samlede indsats. Det agter regeringen naturligvis at leve op til. På baggrund af det nævnte udvalgs arbejde og ved at studere reglerne nærmere vil den komme med et samlet oplæg om forholdet mellem den hjemlige indsats og anvendelsen af Kyotomekanismerne.

Kl. 18.35

Lad mig så blot sige dette til spørgsmålet om troværdige reduktioner: Jeg er jo enig i, at visse parter under klimakonventionen, og her taler jeg primært om Rusland og Østeuropa, har fået tildelt en stor mængde af, hvad nogle kalder en anden slags kredit, og nogle kalder det gratis kredit osv. Jeg vil ikke gå ind på, hvad benævnelsen skal være, men kun sige, at jeg ved tidligere lejligheder har givet udtryk for, at jeg er enig med dem, som mener, at Danmark, hvis vi kan undgå det, ikke som udgangspunkt skal købe sådan nogle kreditter. Men når alt kommer til alt, så kan vi ikke skelne mellem det, som nogle kalder varmluftkreditter og troværdige kreditter, som er opnået ved en bevidst reduktionsindsats.

Det bliver vi nødt til at være enige om og ikke mindst ærlige om. Jeg har spurgt de folk i Miljøstyrelsen, der virkelig har erfaring, og det er svaret. Årsagen er, at der er tale om et globalt marked, hvor alle kreditter, alle reduktioner af drivhusgasser målt i ton er lige meget værd, uanset om de kommer fra, at kulkraftværker er blevet erstattet med vindenergi i Østeuropa eller fra kraft-varme-produktion i Danmark eller fra en lavere økonomisk vækst i Rusland end forventet. Det er jo et globalt problem, vi har med at gøre, og atmosfæren er jo ligeglad med, hvor reduktionen sker.

Nogle vil måske foreslå, at vi skal udpege nogle varmluftlande som Rusland og Ukraine og sætte dem på en liste over lande, vi ikke må købe fra. Eller at vi kun skal lave projekter, som vi rent fysisk med vore egne øjne kan se genererer grøn energi. Det var nogle, der sagde, at der skal det kun være Joint Implementation osv., men det giver ikke mening i praksis, og det er der flere grunde til.

For det første kan vi, som jeg sagde, hverken skelne mellem Ruslands troværdige og forkerte kreditter, som nogle har valgt at kalde dem i dag, eller for den sags skyld forhindre Rusland i at sælge ud af alle deres kreditter. Vi ved f.eks., at ved at lave projekter i Rusland eller Østeuro-